

La via morta del parlamentarisme

INFO BARCELONA :: 25/11/2012

La vía muerta del parlamentarismo (Pèsol Negre 59)

[Català]

L'aposta pel parlamentarisme que avui en dia es duu a terme des d'amplis sectors de l'esquerra independentista necessita una crítica crucial. Una aposta que ens permet titllar d'innocents o maquiavèl·lics aquells que defensaven que el què pretenien les CUP era merament una lluita institucional municipalista.

Si simplement consideréssim aquesta deriva com a execrable èticament, tal vegada la realitzaríem per altres mitjans. El principal motiu que ens empeny a escriure aquestes línies (que sentim no poder desenvolupar més extensament) és que no només és una via morta ineficaç políticament, sinó que a més a més, és contraproduent per les lluites socials i contestatàries.

No fa falta anar massa lluny per trobar referents palpables de com importants experiències contestatàries han estat absorbides per la lògica democràtica i partidista. La tan cacarejada transició, fou un exemple de pacificació. En les nostres terres, el paper d'apagafocs va venir donat sobretot pel PSUC i els seus intents (finalment aconseguits) d'infiltració política en unes CCOO que a hores d'ara representen la màxima expressió de la traïció sindical.

El principal perill de l'institucionalisme és doncs, la seva capacitat d'absorció. És trist veure com la multiplicitat d'expressions dintre les lluites socials, tota la seva riquesa i heterogeneïtat es poden convertir amb el pas del temps amb les demandes i els interessos de l'aparell partidista. Quan el «ho volem tot», passa a ser un «vota aquest partit», per molta participació que després es demani. Quan les manifestacions no s'omplen de lemes i crits d'enuig, sinó de sigles i interessos. On hi ha parlamentarisme, no hi pot haver un moviment social, perquè totes les seves pràctiques, tota la seva diversitat, queda supeditada als interessos del partit.

Quan els partits creixen, perden el seu component classista, i passen dels discursos més radicalitzats que permet l'oposició, al pragmatisme del mal menor. Els ritmes que imposa la política institucional, no permeten una participació real de les bases que es limiten a fer propostes a les cúpules que sempre són les que acaben decidint (per revocables que siguin els càrrecs). Les lluites cauen

en les demandes parcials, en les reformes absurdes (que en cas de ser aprovades poden ser rebutjades en qualsevol moment), en l'exigència de dimissions. Els esforços i les lluites que es volen mantenir autònomes, són aprofitades sense consentiment per treure un rèdit polític. Deixa d'haver-hi cabuda per a les propostes més combatives, que la democràcia exigeix criminalitzar. Amb les victòries parcials a les urnes, s'obra la via per a què els casals i ateneus autogestionaris o projectes similars, passin a ser finançats per unes institucions que reclamaran a canvi una determinada forma de fer.

En definitiva, l'aposta pel parlamentarisme és una aposta pel delegacionisme, l'homogeneïtzació, el reformisme, la verticalitat i la manipulació. I va en contra de tot el que desitgem: l'autogestió, l'assemblearisme, la lliure informació, l'horitzontalitat, l'acció directa, l'heterogeneïtat i la llibertat.

De reprimits a repressors

Aquells partits que en un primer moment (i potser amb tota la bona intenció del món) es van autoerigir en defensors institucionals de les lluites socials, han acabat, un cop al poder o fins i tot abans, convertint-se en partícips de la repressió d'aquelles lluites.

Alguns exemples concrets:

- El Parit Verd d'Alemanya sorgí de les lluites anti-nuclears i pacifistes dels anys setanta de la denominada «Oposició Fora del Parlament», un grup que durant un cert temps es mantingué combatiu. L'any 2002, però, ja donava (i com a simple exemple), suport a la guerra d'Afganistan.
- El socialisme del segle XXI no ha dubtat en reprimir, per exemple, les lluites indígenes en contra l'explotació de recursos naturals (a Bolívia, Equador o Veneçuela) o la lluita solidaria que companyes anarquistes han decidit tirar endavant (a Uruguai, Bolívia, Veneçuela o Cuba). Moltes de les lluites que han volgut conservar la seva autonomia han estat titllades fastigosament de fer el joc a l'imperialisme o d'estar impulsades per la CIA.
- Durant la dècada dels vuitanta, des de l'esquerra abertzale, s'optà pel brut joc de la política. Tot reivindicant o criminalitzant algunes de les accions de les lluites autònomes segons els convenia. Demostraren una gran dosis d'estalinisme per aïllar les lluites autònomes i monopolitzar les lluites socials.

Avui en dia, podríem parlar de la condemna explícita de la violència per part de l'esquerra abertzale arrossegats per la participació a les institucions, tot negant la possibilitat a les lluitadores d'altres tendències o a les noves generacions a expressar-se com els vingui de gust. De la desarticulació de les lluites contra el TAV a canvi d'interessos polítics. O de l'acceptació de la construcció d'una macropresó pels seus presos, sense tenir en compte les àmplies conseqüències que això pot tenir per a la resta de població penitenciària.

I nosaltres què?

Però també es tracta d'entonar el «mea culpa». Si bona part de l'independentisme (antany combatiu) aposta ara per l'institucionalisme i altres sectors de les lluites socials pel ciutadanisme, és perquè no hem estat capaces de dotar de vigència moltes de les pràctiques que, no ens enganyem, defensarem a crits com a l'única forma d'alliberament personal i col·lectiva.

L'organització i la coordinació es fa més necessària que mai. És igual si és formal o informal (que cadascú triï la manera que consideri millor o que les combini al seu gust), però ens hem d'organitzar. No podem negar que durant massa anys hem arrossegat el llast d'una

informalitat mal entesa, de debats poc respectuosos, de projectes efimers i sense projectualitat, que poc tenien a veure amb el compromís i molt amb l'estètica. De fet, és una de les principals aportacions que ha tingut des de sempre l'anarquisme i que ara més que mai és necessari impulsar: la possibilitat de funcionar sense dirigents.

<http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/458523/index.php>

[Castellano]

La apuesta por el parlamentarismo que hoy en día se lleva a cabo desde amplios sectores de la izquierda independentista necesita una critica crucial. Una apuesta que nos permite tildar de inocentes o maquiavélicos aquellos que defendían que lo que pretendían las CUP era meramente una lucha institucional municipalista.

Si simplemente consideráramos esta deriva como execrable éticamente, tal vez la realizaríamos por otros medios. El principal motivo que nos empeña a escribir estas líneas (que sentimos no poder desarrollar mas extensamente) es que no sólo es una vía muerta ineficaz políticamente, sino que además, es contraproducente para las luchas sociales y contestatarias.

No hace falta ir demasiado lejos para encontrar referentes palpables de cómo importantes experiencias contestatarias han sido absorbidas por la lógica democrática y partidista. La tan cacarejada transición, fue un ejemplo de pacificación. En nuestras tierras, el papel de apagafuegos vino dado sobretodo por el PSUC y sus intentos (finalmente conseguidos) de infiltración política en unas CCOO que a estas alturas representan la máxima expresión de la traición sindical.

El principal peligro del institucionalismo es pues, su capacidad de absorción. Es triste ver cómo la multiplicidad de expresiones dentro de las luchas sociales, toda su riqueza y heterogeneidad pueden convertirse con el paso del tiempo con las demandas y los intereses del aparato partidista. Cuando el «lo queremos todo», pasa a ser un «vota este partido», por mucha participación que después se pida. Cuando las manifestaciones no se llenan de lemas y gritos de enojo, sino de siglas e intereses. Donde hay parlamentarismo, no puede haber un movimiento social, porque todas sus prácticas, toda su diversidad, queda supeditada a los intereses del partido.

Cuando los partidos crecen, pierden su componente clasista, y pasan a los discursos más radicalizados que permite la oposición, al pragmatismo del mal menor. Los ritmos que impone la política institucional, no permiten una participación real de las bases que se limitan a hacer propuestas a las cúpulas que siempre son las que acaban decidiendo (por revocables que sean los cargos). Las luchas caen en las demandas parciales, en las reformas absurdas (que en caso de ser aprobadas pueden ser rechazadas en cualquier momento), en la exigencia de dimisiones. Los esfuerzos y las luchas que se quieren mantener autónomas, son aprovechadas sin consentimiento para sacar un rédito político. Deja de haber cabida para las propuestas más combativas, que la democracia exige criminalizar. Con las victorias parciales en las urnas, se abre la vía para que los centros y ateneos autogestionados o

proyectos similares, pasen a ser financiados por unas instituciones que reclamarán a cambio una determinada forma de hacer.

En definitiva, la apuesta por el parlamentarismo es una apuesta por delegacionismo, la homogeneización, el reformismo, la verticalidad y la manipulación. Y va en contra de todo lo que deseamos: la autogestión, el asamblearismo, la libre información, la horizontalidad, la acción directa, la heterogeneidad y la libertad.

De reprimidos a represores

Aquellos partidos que en un primer momento (y quizás con toda la buena intención del mundo) se autodenominaron defensores institucionales de las luchas sociales, han terminado, una vez en el poder o incluso antes, convirtiéndose en partícipes de la represión de aquellas luchas.

Algunos ejemplos concretos:

- El Partido Verde de Alemania surgido de las luchas anti-nucleares y pacifistas de los años setenta de la denominada «Oposiciones Fuera del Parlamento», un grupo que durante un cierto tiempo se mantenía combativo. En 2002, sin embargo, ya daba (y como simple ejemplo), apoyo a la guerra de Afganistán.
- El socialismo del siglo XXI no ha dudado en reprimir, por ejemplo, las luchas indígenas en contra explotación de recursos naturales (en Bolivia, Ecuador o Venezuela) o la lucha solidaria que compañeras anarquistas han decidido llevar adelante (en Uruguay, Bolivia, Venezuela o Cuba). Muchas de las luchas que han querido conservar su autonomía han sido tildadas asquerosamente de hacer el juego al imperialismo o de estar impulsadas por la CIA.
- Durante la década de los ochenta, desde la izquierda abertzale, se opta por bruto juego de la política. Reivindicando o criminalizando algunas de las acciones de las luchas autónomas según les convenía. Demostraron una gran dosis de estalinismo para aislar las luchas autónomas y monopolizar las luchas sociales.

Hoy en día, podríamos hablar de la condena explícita de la violencia por parte de la izquierda abertzale arrastrados por la participación en las instituciones, negando la posibilidad a las luchadoras de otras tendencias o a las nuevas generaciones a expresarse como les apetezca. La desarticulación de las luchas contra el TAV a cambio de intereses políticos. O de la aceptación de la construcción de una macroprisión para sus presos, sin tener en cuenta las amplias consecuencias que esto puede tener para el resto de población penitenciaria.

Y nosotras, ¿qué?

Pero también se trata de entonar el «mea culpa». Si buena parte del independentismo (antaoño combativo) apuesta ahora por el institucionalismo y otros sectores de las luchas sociales por el ciudadanismo, es porque no hemos sido capaces de dotar de vigencia muchas de las prácticas que, no nos engañemos, defenderemos a gritos como la única forma de liberación personal y colectiva.

La organización y la coordinación se hace más necesaria que nunca. Es igual si es formal o informal (que cada uno elija la forma que considere mejor o que las combine a su gusto), pero nos tenemos que organizar. No podemos negar que durante demasiados años hemos arrastrado el lastre de una informalidad mal entendida, de debates poco respetuosos, de proyectos efímeros y sin proyección, que poco tenían que ver con el compromiso y mucho con la estética. De hecho, es una de las principales aportaciones que ha tenido desde siempre el anarquismo y que ahora más que nunca es necesario impulsar: la posibilidad de funcionar sin dirigentes.

<https://ppcc.lahaine.org/la-via-morta-del-parlamentarisme>